

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet (Danske Klassikere)

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 267. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708762138720/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

trak sig slagne tilbage? Nej, min Ven; jeg bliver – og lader Norden følge mig hjem!

Du har din Frihed! sagde han.

Gaar Du maaske paa Knejspe? spurgte hun, stadig med Blikket i Spejlet.

Du har *din* Frihed – gentog han – jeg *min*!

Altsaa, paa Gensyn, Henrik! – imorgen vel?

Han bøjede sig ned imod hende. Deres Blik kom til at mødes i Spejlet. Hun fo'r en lille Smule sammen, pillede ved Buketten paa sin smukke Skulder, saa' bort.

Jeg vil blot sige Dig, Annette! at vi bør være oprigtige imod hinanden. Jeg har maaske været lidt for oprigtig iaften mod Selskabet – men jeg kan ikke sige, at jeg angrrer det. Konsekvenserne faar jeg nok at føle. Vi har ikke meget med hinanden at gøre, Du og jeg. Maaske denne Aften er bestemt til at sætte Grænseskjeller! Hvilke Interesser Du forfølger, bryder jeg mig ikke om at vide. Hvis jeg elskede Dig, gik min Gang ikke bort fra Dig nu – og hvis Du elskede mig, blev Du ikke tilbage i det Selskab, hvor jeg næppe mere kommer. Men lad os være ærlige mod hinanden .... sige hinanden det, *naar* Øjeblikket kommer, hvor – hvor f. Ex. Du har bundet Dig! Jeg skal gøre Gengæld paa min Side! tilføjede han hurtigt.

Hun bed sig i Læben og bøjede Hovedet; saa' derpaa raskt iverjret, næsten hadefuldt paa ham. Tjeneren havde længst – diskret – forladt Entréen; de To var alene.

Vil Du dermed sige – spurgte hun – at Du tvinger mig ud i – ud i Noget, som Du dog ikke kan vide, om det ... aa, Du er afskyelig! Men det kan være det samme. Det vil falde over Dig! –

Hans Læber bævede let. Han saa' paa den skønne Kvinde, som maaske endnu ikke helt loj for sig selv, men som søgte at føre Krigen over i hans, Fjendens Land.

Han hviskede: Jeg vil blot spørge Dig – om Du selv tror paa, at Du elsker mig? Ja eller Nej! –

Hun tav og saa' paa Døren ind til Selskabssalen.

Han fortsatte:

Engang maa Komedien høre op. Jeg indrømmer, at for at leve i »Selskabet« maa den fortsættes. Iaften har jeg brændt mine Ski-